Ultima greseala

Lucian Merisca

Fara îndoiala, era o stupizenie sa creada ca vede ceea ce vedea.

Puse în functiune radarul de bord - dar si acesta era atât de tâmpit încât fu nevoit sa recunoasca faptul ca orice creatie a omului nu poate depasi inteligenta creatorului. Sau stupizenia lui.

Se afla în tunelul de la capatul lesinului. Adica tocmai iesea din el.

Cu o voce schimbata, îsi chema, prin interfon, co-pilotul ca sa priveasca si el pe hublou. Vanessa tocmai facea un dus, dupa somnul strasnic, chiar daca artificial, pe care îl trasese pâna aici. „Ce s-a întâmplat, scumpule?" „Vino si ai sa vezi cu ochii tai."

Vanessa sosi, înca umeda, învelita într-un halat de baie ciclamen, privi pe hublou, apoi în ochii lui Addams. Femeile înteleg întotdeauna mai repede.

În ciuda oricarei teorii destepte, nascocite pe Pamânt, aici, la marginea universului - se gasea chiar Marginea Universului. Era asa cum nu te-ai fi asteptat - adica exact asa cum te asteptai sa fie - ca un zid care se întindea cât puteai cuprinde cu ochii sau cu radarul.

- Bine, dar e atât de absurd! Acesta sa fie CAPATUL? Se întreaba el amarât.

- Mai bine te-ai bucura ca noi doi suntem primii care am ajuns aici! îl consola ea, plina de bun simt de observatie.

„Poate c-am murit!" îi strafulgera prin minte lui Addams. Controla dintr-o privire monitorul cuplat cu biosenzorii sai si constata ca nu murise înca. Se pisca de mâna, cât se poate de clasic si simti durerea. Si nu numai. Nu se putu abtine sa nu observe cu interes ca, în afara de halatul ciclamen care se desfacuse usor, copilotul sau, venit în graba, nu mai apucase sa îsi puna nici un element al combinezonului de protectie. Avu, în câteva clipe înca o mica dovada a faptului ca e cât se poate de viu.

Vis erotic sau cosmar de Sfârsit de Lume... Cert era ca iesisera amândoi din sarcofagele de hibernare care îi pastrasera vii si functionali la cea mai mare distanta la care ajunsesera vreodata niste fiinte umane.

Nava-mama gasise de cuviinta sa-i trezeasca, trimitându-le un impuls prin cordonul ombilical, abia în momentul în care nu mai fusese capabila sa ia o decizie asupra drumului de parcurs. Si avea dreptate. Si lor le venea greu sa ia

una. Chestia curioasa - ca un fel de iluzie optica - dar nu era o iluzie optica - ar fi fost urmatoarea. „Zidul" acesta era astfel situat jur-împrejurul navei încât, practic, mai aveau la dispozitie o singura directie pentru a porni din nou nava: Înapoi.

Uriasa nava cu numai doi pasageri la bord se întepenise automat la zece kilometri distanta de ceea ce parea un zid masiv. Parca ar fi fost un paianjen argintiu ancorat la coltul unei camere, pendulând în unghiul unei întrebari, ori al tuturor întrebarilor.

- Sa mergem sa vedem, hotarî Vanessa.

Avea dreptate. Daca nu am fi fost curiosi, nu ne-am fi dat jos nici pâna acum din copaci. În fond, trebuiau sa afle singuri raspunsul. La distanta aceasta de Baza, nu puteau astepta sa hotarasca altii pentru ei. Iar a se întoarce acasa fara a vedea ce e cu acest halucinant zid, li se parea o lasitate de neiertat.

Îmbracara asadar costumele spatiale si intrara în scuterul care se apropie pâna la doar câtiva metri de obstacol. Uluiala le fu si mai mare atunci când descoperira ca, din loc în loc, erau un fel de pancarte uriase pe care scria ceva, în toate limbile Pamântului si ale Universului, probabil. Nu putura întelege din prima dar, în mod evident, era un mesaj cât se poate de important. Nu pareau sa fie reclame, totusi. Dupa câteva ore obositoare, copilotul gasi si inscriptia care îi privea - singura pe care o puteau întelege. Ei bine, scria, într-un lung rând serpuitor:

„ATI AJUNS LA MARGINEA UNIVERSULUI. ACESTA ESTE ZIDUL CARE DESPARTE RAIUL DE RESTUL UNIVERSULUI. DACA VRETI SA TRECETI MAI DEPARTE, PUNETI MÂNA PE INSCRIPTIA CARE VA ESTE DESTINATA. TINETI CONT, ÎNSA CA, DACA VRETI SA IESITI, O PUTETI FACE O SINGURA DATA, ÎNTR-O SINGURA DIRECTIE."

Întrebarile începura atunci sa-i curga prin minte lui Addams, ca un suvoi.

- Sunt curioasa ce e dincolo! raspunse Vanessa întrebarilor lui, intuite. Ce stai pe gânduri?... Daca ai fi pe Pamânt si ti s-ar propune sa intri în Rai, acum, dintr-o data, ai avea vreo retinere? Ce retinere ai putea avea?...

- Poate e prea devreme, mormai el. Poate nu merit, sopti.

- Prostii. Ce ai de pierdut? Ce mari sperante îti facusei, pentru viitorul scurt care te mai asteapta? Sa fim seriosi. Si ce ai de lasat în urma? Plictisul, regretele ca nu ai parasit mai curând aceasta lume?

Incredibil. O credea mai sentimentala. Si nu stia ca îl citise pe Cioran.

- N-avem decât sa verificam - continua ea - si, daca nu e ceea ce scrie acolo, atunci totul e o minciuna si ne putem întoarce.

- Si daca e adevarat ca o poti face doar o singura data în viata? (ori în toate vietile?...) - se întreba el. Trebuie sa ne gândim foarte bine.

„Zidul care desparte Raiul de Restul Universului".

- Barbatii si ratiunea lor... facu, zeflemitoare,Vanessa. Mai bine gândeste-te ca suntem niste norocosi. Cât crezi ca ai mai putea sa traiesti, dupa ce ne întoarcem pe Pamânt? Si pentru ce? Si cu ce neîmpliniri, cu ce riscuri?... Ca sa devii cobaiul strastranepotilor tai, în caz ca nu se macelaresc între ei, pâna atunci?... Stii bine ca pâna si necredinciosii, daca îi întrebi, nu vor sa ajunga în alta parte decît tot în Rai...

Femeia avea dreptate. Acesta - si nu altul - era Momentul vietii lui. Marea Sansa, pentru un mare pacatos. Marea Trecere, care i se oferea, fara nici un efort, fara matanii.

- Hai sa încercam, mieuna Vanessa. Raspund eu. Ce avem de pierdut?...

- Bine, numai sa nu facem o... greseala, mai avu el o ultima ezitare.

Se mai uita o data în urma la nava-mama, pe care se proiecta imaginea evanescenta a femeii, iesira din scuter si, practic, atinsera zidul compact, cenusiu, din fata si din jurul lor. Aproape jur-împrejur. Doar nava, cu luminile ei de pozitie, ocupa un capat al tunelului incredibil, de fapt un fel de oglinda concava, prin care ajunsesera pâna aici.

Destinul lor era acesta. Ea puse mâna prima, pe zid; barbatul zâmbi usor crispat si puse si el mâna, peste mâna ei delicata. Auzira o voce în creiere, care le susura: „Închideti ochii - este spre binele vostru."

„Acum, puteti sa-i deschideti".

O noua pancarta în fata lor, luminata de câteva irizari rosiatice, de culoarea marului putred, care veneau din spatele lor. Citira, înfrigurati:

„TOCMAI ATI TRECUT, ÎNTR-ADEVAR, DE ZIDUL CARE DESPARTE RAIUL DE RESTUL UNIVERSULUI."
„CURIOZITATEA V-A FACUT SA PARASITI RAIUL PENTRU TOTDEAUNA."
„BINE ATI VENIT ÎN INFERN!"